

MANUELA DE MADRE, UNA COLOMA D'ACER

«De Felipes n'hi ha molt pocs»

És rossa, menuda i manyaga, però l'anomenen sovint l'«home» de Guerra a Catalunya. Nascuda a Huelva fa 34 anys, Manuela de Madre és tinent d'alcalde a Santa Coloma, diputada al Parlament de Catalunya i membre de l'executiva del PSC. Agressiva en el discurs i llengua llarga en la crítica, assegura que ser alcaldessa és, ara per ara, la seva màxima ambició política.

Fúlvia Nicolàs

—**E**ns han dit que és una dona de geni molt viu, que anem amb compte.

—¿De veritat? —riu—. Sóc de caràcter una mica extravertit, potser això a vegades fa que cridi, quan discuteixo alguna cosa política, però que tinc mal geni no m'ho havien dit mai.

—¿I ha de cridar molt, dins el seu partit?

—No, ¡que dius! Hi ha discussions, a vegades, però partint de l'afinitat que tots estem al mateix lloc.

—Doncs es diu que darrerament n'hi ha hagut alguna de forta sobre com s'ha fet la campanya electoral.

—Però si els resultats han estat satisfactoris... No hem guanyat, però tampoc no hem baixat. La campanya

ha estat valorada bé, el que ens ha preocupat molt i ens ha portat a discutir ha estat el tema de l'abstenció. És molt preocupant.

—Bona part d'aquesta abstenció ha procedit dels sectors immigrants, almenys això han dit els analistes. ¿Què en pensa, vostè?

—Bé, jo en sóc, d'immigrada. Aquí coincideixen dues coses, i és que els immigrants solen ser la gent treballadora,

i en bona part encara no saben què és l'Estatut, què significa l'autogovern. La gent, quan sap que la sanitat no va bé, o l'ensenyament, o qualsevol altra cosa de la seva vida quotidiana, considera encara que això és responsabilitat de Madrid, de Felipe, del govern socialista. Llavors, en comptes de castigar el Felipe o el PSOE quan hi ha eleccions generals, molts han considerat que no votar era castigar-los una mica. Però tampoc no han votat ningú a canvi, perquè el govern de CiU no ha fet una bona política social... Crec que això ha estat un component de l'abstenció, i després, és clar, que la gent no se sent identificada amb el projecte de Catalunya que se li fa arribar des de la Generalitat o des del govern de CiU.

LORENE UMBERT

—¿Crec que encara hi ha esclatxes fortes entre comunitats, a Catalunya? ¿Se senten discriminats, els immigrants?

—Crec que Catalunya, malgrat el seu govern —aquest, o el que sigui— té una cosa important, i és que és una societat oberta, bastant universal. Dic això malgrat que continuï guanyant el projecte convergent, que per a mi és un projecte molt estret, molt provincial. Crec que la gent immigrada estima molt Catalunya, i desitjaria que els seus fills coneguessin bé el català o poguessin ser considerats catalans de drets i deures. Hi ha components, però són qüestions anecdòtiques.

—¿Durant quants anys pensa que continuarem sentint-ne parlar, dels immigrants com a no-catalans? Vostè mateixa...

—Jo mateixa fa vint o vint-i-un anys que sóc aquí, m'he casat amb un noi català, i la meua filla és catalana. Sí, jo sóc andalusa, i em sento molt andalusa també, perquè la meua sang... (riu). És una història, ¿eh? Estàs aquí i tens la vena d'allà, però quan estàs allà estàs amb la nostàlgia, nostàlgia de Santa Coloma inclús, tot i que és una ciutat una mica monstre. Encara hi ha gent, sobretot la gent molt gran, que té nostàlgia del seu poble, perquè aquí no han fet relacions i es troben una mica descol·locats. Però crec que són si-

tuacions molt personals, que no formen part... Són ja molts anys els que vivim aquí, des dels seixanta, en què va començar a venir gent en quantitat, fins els setanta, que ja va parar el fet migratori... Ja portem aquí quasi tots vint anys, i potser no som ni d'aquí ni d'allà... «Somos plantas trasplantadas» —cantusseja rient.

—Sembla que algunes de les crítiques internes sobre la campanya del PSC han incidit precisament en el seu caràcter massa 'catalanista', entre cometes.

—Dona, massa catalanista no. Una de les crítiques que recordo en el Consell Nacional és que es va comentar que quasi tota la propaganda era propaganda en català, i ja està bé. Ja està bé, perquè

això és Catalunya i la llengua pròpia de Catalunya és el català, però si estàs venent un producte has d'intentar que el màxim de gent l'entengui i el pugui comprendre, i llavors fer tota la campanya en català en poblacions com aquesta, o Espplugues, o Hospitalet, fa que la campanya sigui més freda, que la gent, com que no coneix ben bé el missatge, estigui una mica més al marge. És clar, cal mantenir l'equilibri sense oblidar que això és Catalunya i la llengua pròpia de Catalunya és el català. També cal tenir en compte que hi ha alguns sectors que no l'entenen. I aquí caldria parlar molt del gran paper de la televisió i els mitjans de comunicació, però també de si hi ha prou campanya d'alfabetització d'adults, i cursos de català, si hi ha suficients mestres de català, sobretot a les poblacions com la nostra...

—¿És cert que el PSC va demanar expressament que Alfonso Guerra no participés en la campanya catalana?

—No, ¡i ara! —riu—. Passa que sempre surten rumors, ¡i la figura d'Alfonso Guerra és tan polèmica! ¿Com s'ha d'oposar el partit a la seva vinda? No se li ha demanat que vingues, però ni a ell, ni a Morám, ni a Barriónuevo, ni... Felipe havia de venir per al final de campanya, però a la fi no va ser possible per problemes d'agenda. No crec que la presència de les grans figures socialistes de l'estat can-

vii els vots, tot i que als militants ens agradi. El partit va considerar que aquesta era una campanya de Catalunya.

—Diuen que vostè és l'home de Guerra a Catalunya, d'ençà que va venir a participar en l'última campanya municipal a Santa Coloma.

—Ja veus, ¡quines coses! Passa que hi tinc bona relació, perquè he estat diputada en l'última legislatura, perquè tinc relacions d'amistat també amb la gent del PSOE, amb el Felipe... Mira, en política hi ha poques dones. Llavors, les dones que hi som, que ens en sortim una mica bé, i que som una mica simpàtiques, al partit també estem una mica cuidades. De totes maneres, Alfonso Guerra té molta afinitat amb Santa Coloma, de sempre. En totes les campanyes, municipals o generals, sempre ha vingut. En el 77, igual que en el 82, Santa Coloma va ser la ciutat amb més percentatge de vot socialista de tot Espanya. Potser aquesta és la raó, Santa Coloma la coneix tothom en el partit, si més no en l'aparell, per això.

—¿Quina visió té Alfonso Guerra de Catalunya?

—No ho sé, no t'ho puc dir, perquè sempre en parlem sobre qüestions polítiques. No crec que tingui alguna visió diferent... no sé. Sempre li ha xocat, com a tothom, que no guanyem les eleccions autonòmiques quan guanyem totes les altres, ¡ha!, ¡ha!

—I això, ¿s'ho tornen a plantejar cada vegada que hi ha unes eleccions, els segueix sorprenent?

—No, perquè més o menys ja ens ho veïem venir —torna a riure— és allò del vot repartit. Jo penso que Pujol ha estat molt hàbil, amb allò de trobar l'enemic exterior i dir que el que està bé és perquè ell i el seu govern ho han encertat, mentre que el que no s'ha fet o està mal fet és culpa de Madrid, que no ens deixa o ens ataca. Aquesta és una ganga que qualsevol partit voldria tenir. Ara, ell és un home amb carisma, i té l'habilitat de conèixer tothom i de passar per un botiguer. Sap tractar la gent, és hàbil, té capacitat de comunicar.

—¿Potser és això el que no té el PSC?

—Hi ha molts polítics amb carisma, però són carismes diferents. Obiols té el carisma d'una persona més seriosa, respectuosa, amb grans conviccions d'esquerra...

—¿I pensa que això funciona a Santa Coloma, per exemple?

—No, fins ara, per descomptat, no ha funcionat. Però penso que això

també ha variat, que en aquesta campanya la figura de Raimon Obiols ha crescut políticament, s'ha consolidat molt. Tanbé és veritat que si un polític, a més de ser seriós i intel·ligent i respectuós, a més té *allò*, el *chic*, l'espurna... molt millor, ¿oi? Però és clar, de Felipes n'hi ha molt pocs, ¡ha!, ¡ha!

—*Vostè acaba de renunciar al seu escó de Madrid per venir al Parlament. Ha de tenir un al·licient fort, suposo.*

—¡Molts, molts! Des del punt de vista familiar, i fins i tot des del polític. Mira, el Congrés de Diputats va ser una experiència apassionant i molt maca, però cansa una mica. Ara et parlo com a dona, també. Jo he patit bastant, perquè vaig quedar embarassada

quan era diputada, i vaig viure bastant malament el que, després de dos mesos d'haver parit la meua filla, em toqués passar a Madrid tres dies per setmana. A part, jo tinc un objectiu en política, i és que vull ser alcaldessa de Santa Coloma. Això d'anar al Parlament va ser una decisió que vaig prendre perquè tenia ganes d'estar a casa, d'aprofitar per estar amb la meua filla, que ara farà tres anys, i amb el meu marit, plantejar-nos potser la possibilitat de tenir un altre fill... I em permetrà mantenir més el contacte amb la gent de Santa Coloma.

—*¿Fins on pot arribar políticament una dona dins del seu partit?*

—Una dona pot arribar fins a pre-

sidenta del govern..., però encara han de passar molts anys. Presidenta de la Generalitat seria possible a més curt termini, però sent realista tampoc gaire aviat. Les dones som una mica beneïtes, no lluitem pel poder dins de les organitzacions polítiques, ens fa una mena de cosa. I estem poc organitzades, el nostre grau de militància és baix. Potser les quotes del 25 per cent hi ajudaran una mica, com a mesura conjuntural.

—*«Santa Coloma té nom de dona», va ser un dels lemes de la seva campanya municipal l'any passat. A la fi, però, va guanyar el sacerdot comunista Lluís Hernández. ¿Què va passar?*

—Hi va haver una cosa molt divertida. ¿Saps aquest grup que es diu PGB, el Partido de la Gente del Bar? Doncs va treure un eslògan divertidíssim que deia «Ni *padre* ni *madre*: huérfanos», ¡ha!, ¡ha! No es van quedar amb la *madre*, van seguir amb el *padre*. Jo no crec que hi hagi influït el fet que sigui dona, o molt poc, sinó el fet que els ajuntaments democràtics, i també els de dreta, han fet una bona feina, tots, perquè els del franquisme no havien fet res. I de la mateixa manera que quan hi ha errors la gent els atribueix a l'alcalde o al president del govern o a qui sigui, els encerts també. I mentre guanyi l'esquerra, al cap i a la fi, tots hem d'estar contents. Jo intentaré ser alcaldessa, però reconec que la feina està feta.

—*Les seves relacions personals amb l'alcalde, però, semblen ser molt tibants.*

—Són molt tibants. No sé per què em té tanta mania, que me'n té molta. No sé si és pel fet de ser dona, no sé. Ell té moltes simpaties cap a Convergència, i és molt amic, i ell no ho dissimula, del president Pujol. Considera que els seus enemics som els socialistes, i la seva actuació personal en l'ajuntament no ajuda gens a una convivència normal. A títol personal, té contradiccions molt profundes: és comunista, és capellà, viu en parella...

—*Vostè té fama de ser una dona molt dura, quasi intransigent, en el seu discurs i en la seva gestió política. ¿És real, això?*

—Sóc molt tossuda, sí. Em costa molt canviar d'opinió quan no estic del tot convençuda. I m'agrada que la gent treballi, qui no vulgui fer feina que se'n vagi a casa. I ser dona t'obliga a demostrar continuament que vals, perquè els homes sempre esperen l'equivocació o l'error de la dona. Passa en política i en tot. No ho poden evitar, els homes són així. □

DOMÈNEC UMBERT

«Sóc molt tossuda. Em costa molt canviar d'opinió quan no estic del tot convençuda».